

— Ὁδήγησον τὴν κυρίαν, εἰς δεικνύων τὴν Ὀλγαν εἰς τοὺς πρὸς τὸν κῆπον θαλάμους, καὶ τίποτε μὴ τῇ λείψῃ. Θελήσατε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε, Ὀλγα! σὰς ζητῶ μίαν ὥραν ὅπως σκεφθῶ τι πρέπει νὰ κάμω δι' ὑμᾶς . . . καὶ διὰ . . . θὰ μάθετε μετὰ μικρὸν τὴν ἀπόφασίν μου.

Βλέπουσα αὐτὸν τόσον ἐντελῶς κύριον ἑαυτοῦ, καὶ σχεδὸν εὐμενῇ αἰφνιδίως κατὰσπάντα, ἡ Ὀλγα μεγάλας ἔσχεν ἐλπίδας, ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς της νὰ λαλήσῃ, ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της! Ὁ Ἀλφόνσος ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἔσφιγγε ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ὀλγας, ἥτις ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης μετὰ τὴν παρήγορον ταύτην ιδεάν.

— Μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη . . . θὰ τὴν λησμονήσῃ!

Ἐν τούτοις εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, ἡ Λουίζα ἠσθάνθη τὴν γενναϊότητά της ἐκλιποῦσαν· ὁ παρελθὼν ἀγὼν τὴν εἶχε καταβάλει. Ἐπεσεν ἐπὶ τινος θρονίου, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ στυγνόν, τοὺς χαρκατῆρας ἡλλοιομένους ὑπ' ὀδύνης τὰς δυνάμεις της ὑπερβαλλούσης. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὴν τρομερὰν τῆς θέσεώς της πραγματικότητα, αὕτη ἡ τὴν προτεραίαν ἀκόμη τόσον εὐτυχία! . . . Δυσκολίαν ἐδοκίμαζεν εἰς τὸ νὰ συναρμώσῃ τὰς ιδέας της, καὶ ἀκριβῆ νὰ δώσῃ λόγον εἰς ἑαυτὴν τῆς πρὸ μικροῦ λαθούσης χώραν ἐκείνης σκηπῆς· διότι τὸ πνευμά της, ὁ νοῦς της παρεσύρετο ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ τῆς ὀδύνης αὐτῆς χειμάρρου· μία δὲ μόνη ιδέα, μία μόνη φράσις ἀντήχει ἐν τῇ κατασπαραχθείσῃ καρδίᾳ της. Ὁ Ἀλφόνσος ἀπόλετο πλέον δι' αὐτὴν! Ἐπὶ πολλὸ ἔμεινεν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ οἱ πόνοι της ἦσαν τόσον δρυσεῖς, ὥστε ἤλπιζεν ὅτι ὁ θάνατός της ἦν προσεχής, καὶ εὐχαρίστει τὸν Θεὸν διότι ἐδίδε τόσον ταχέως τέλος εἰς ζωὴν βασάνων καὶ δυστυχίας. Μετὰ μίαν ὥραν ὀλόκληρον τῆς ἀφώνου ταύτης ἀγωνίας, ἡ θαλαμηπόλος της εἰσῆλθε μηχανικῶς, ἀλλ' αἰφνης ἐθορυβήθη, ἔνευσεν εἰς τὴν ὑπηρέτριάν της ν' ἀποσυρθῇ, καὶ, ῥιφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα, ἐφίλησε τοὺς γραφικοὺς χαρκατῆρας τοῦ γραμματίου ὅπερ εἶχεν ἀποσφραγίσει. Ἦτον ἐκ μέρους τοῦ Ἀλφόνσου.

Τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τὴν ἐπνίγον εὗρον διόδον τέλος, καὶ φλογερὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου κατέπεσαν. Μετὰ δυσκολίας ἄρα κατῴρρωσε ν' ἀναγνώσῃ τὰς λέξεις ταύτας.

« Λουίζα, Λουίζα μου, σύγγνωθί μοι! τελευταῖον τοῦτο σοὶ ἀπευθύνω ὕγαινε. Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν θὰ σέ ἰδοῦν πλέον! Ἡ καρδία μου δὲν θὰ κτυπήσῃ πλέον ἐπὶ τῆς ἐδικῆς σου! Σὲ χάνω, καὶ μετὰ σοῦ χάνω τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ! Μὴ πιστεύσης ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶ δεσμούς ἄλλους . . . Οὔτε σέ! οὔτε αὐτήν! . . . Ἄν ἡ γυνὴ αὕτη μ' ἠγάπα, ἤθελεν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ σέ καὶ ἐμέ . . . Δὲν ἤθελεν ἔλθει, ἐγωῖσμόν ἀποπνέουσα καὶ σκληρότητα, νὰ σ' ἀρπάσῃ τὸν σύζυγόν σου, νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ

(Εὐτέρ. φύλ. 40 τόμ. ΣΤ')

» μοὶ ἐπιβάλλῃ δεσμούς, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶχε διαλύσει! . . . Ναί, ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπάρχει » περισσότερος ἐγωῖσμός παρὰ ἔρω, περισσότερα » ματαιότης παρὰ ἀγάπη. Σὺ δὲ, Λουίζα μου, σὺ ἀπῆρτισας τὴν θυσίαν, ἠθέλησας νὰ μ' ἀπαλλάξῃς » ἀπὸ ὀδύνης πολλὰς . . . Ἀλλὰ σὲ χάνω, ἀλλὰ » μ' ἐγκαταλιμπάνεις! . . . Καὶ ἐκεῖνη εἶναι ἐδῶ » μὲ βλέμμα ἀτενὲς ἐπὶ τοῦ θύματός της! . . . » Ἀ! πόσον πάσχω, Θεέ μου! . . . Ὁχι, ὁμως, » δὲν θὰ χαρῇ τὸν ἀποτρόπαιον αὐτῆς θρίαμβον! » Ὁχι, δὲν θὰ χαρῇ διὰ τὰ δάκρυά σου! Ἡ τοῦλάχιστον μόνη δὲν θὰ κλαύσῃς! Μὲ κατεδίκασεν » εἰς τὴν δυστυχίαν, πρέπει νὰ λάβῃ καὶ αὕτη τὸ » μέρος της ἐξ αὐτῆς. Εἰς σέ τ' ὀνομά μου, ὁ τελευταῖός μου λογισμός . . . Εἰς αὐτήν, τοῦ συνει- » δότος οἱ ἐλεγχοὶ καὶ ἡ λήθη! . . .

« Ὑγίαινε, Λουίζα μου! . . . Ὑγίαινε, ἄγγελέ μου παρήγορε! Παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ μοὶ συχωρήσῃ τὴν ἀπογνώσιν μου . . . Παρακάλει . . . καὶ ἐγὼ ἐπίσης; θὰ παρακαλῶ ὑπὲρ σοῦ . . . ὑπάγω » νὰ σέ περιμένω εἰς κόσμον καλλήτερον . . . » Ὑγίαινε! »

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἐκπυροκρότησις τρομερὰ. Ἡ Λουίζα ἐξέπεμψεν ὀξείαν κραυγὴν καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλφόνσου. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, δὲν εὗρε πλέον παρὰ ἓν πτώμα!

Ἐπεσε τότε γονυκλινῆς πλησίον αὐτοῦ, τὸν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὸν κατεκάλυψε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα. Ἡ Ὀλγα παρούσα, ἀκούσασα τὸν κρότον πυροβόλου ὅπλου, ὡς ἡ δυστυχὴς Λουίζα ἐστάθη δὲ παγωμένη ὑπὸ τρόμου.

— Ἀπέθανεν! εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν ἡ Λουίζα μετ' ἀπελπισίας. Ἐπρεπε νὰ θανατώσῃς ἐμὲ, ὦ Θεέ μου, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ζήσῃ!

— Ἐπροτίμησε τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν Ὀλγαν, ἐφιθύρισε ἡ νέα γυνὴ μὲ δρυστάτην πικρίαν, ἅ! εἶσθαι εὐτυχής, σὺ! . . . Ἐφονεύθη ἐξ ἔρωτος πρὸς σέ καὶ ἐκ μίσους πρὸς ἐμέ . . . Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ὤρμησεν ἔξω τοῦ θαλάμου καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἀνεφάνη, ποτὲ πλέον δὲν ἔμαθέ τις τί εἶχεν ἀπογίνει.

Ἡ δὲ Λουίζα, ἡ ὠραία αὕτη καὶ τρυφερὰ γυνὴ ἦν εἰς μόνος ἔρω; ἐκράτει ἐν τῇ ζωῇ, βραδέως ἐσθῆσθη, καὶ τὸ πένθιμον αὐτῆς ἔτος δὲν εἶχε παρῆλθαι, καὶ μετέβη νὰ εὕρῃ τὸν λατρευόμενον σύζυγον, ὃν ἀπώλεσεν.

Ἐκ τοῦ Γαλ. ὑπὸ Π. Γ.

ΕΡΩΣ ΗΓΕΜΟΝΙΟΣ.

Φανταστικὴ ἱστορία.

Ἵπῃρχέ τις κόρη τοσοῦτον ὠραία καὶ ἀγαθὴ, ὥστε ὁ κραταιότερος ἡγεμὼν τῆς Εὐρώπης ἂν ἄ- 29.

πάντα αὐτὴν ἐντὸς καλύβης ἤθελεν ἀφήσει ὅλας τὰς ἡγεμονίδας ἵνα δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ στέμμα τοῦ καὶ τὴν χεῖρα. Ἀλλ' ἡ νέα αὕτη ἀντὶ καλύβης, κοιτίδα τῆς εἶχε τὸ βάθρον τοῦ ὑψηλοτέρου θρόνου τῆς γῆς. Ἡ κόρη αὕτη ἦτον ἡ Μαρία Νικολαέβνα, ἡ προσφιλέης θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας.

Βλέπων αὐτὴν θάλλουσαν ὡς τοῦ Μαίτου τὸ ἄνθος καὶ παρὰ πάντων τῶν βασιλοπαίδων σπουδαζομένην, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ὠριότερον, τὸν πλουσιότερον καὶ τὸν ισχυρότερον αὐτῶν, καὶ μειδιῶν τῷ εἰδῶλι αὐτοῦ, ὡς πατὴρ καὶ βασιλεὺς.

— Τέκνον μου, εἶπεν εἰς τὴν νέαν, εἶσαι ἤδη ἐπίγαμος καὶ ἐκλεξάμενος τὸν βασιλοπαῖδα ὅστις θέλει σὲ κάμει βασιλίτσαν, τὸν ἄνδρα ὅστις θέλει σὲ καταστήσει εὐτυχῇ...

— Τὸν ἄνδρα ὅστις θέλει μὲ καταστήσει εὐτυχῇ! ἐπιθύρειται ἡ ἡγεμονίς ἐρυθρίωσα καὶ ἀφείσα στεναγμὸν, μόνον ἀντὶ τῆς καρδίας τῆς. Λέγε, πάτερ μου, προσέθηκε ἐλέπουσα συνοφρυόμενον τὸν Τζάρον, λέγε, καὶ θέλω ὑπακούσει τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Θέλεις ὑπακούσει! ἀνεφώνησεν ὁ αὐτοκράτωρ, τρέμων πρῶτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς του ἀπὸ καθήκον λοιπὸν μόνον θέλεις δεχθῇ σύζυγον ἀπὸ τὰς χεῖράς μου;

Ἡ νεάνις ἐτήρησε σιωπὴν καὶ ὑπέκλειψεν ἐν δάκρυ...

— Μὴ ἔδωκας τὴν καρδίαν σου εἰς τινά;

Ἡ νεάνις ἐσιώπη πάντοτε.

— Ἐξηγήσου, Μαρία, σὲ τὸ διατάττω...

Ἀκούσασα τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν ἐξήκοντα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ὑποτάσσονται, ἡ ἡγεμονίς προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος.

— Ναί, πάτερ μου, ναί, ἡ καρδίκα μου δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον. Ἀνήκει εἰς νέον ὅστις δὲν γνωρίζει τίποτε, οὔτε θέλει ποτὲ γνωρίσει, ἂν τοιαύτη ἦναι ἡ θέλησίς σου. Ἀπαξ ἡ δις μόνον μὲ εἶδε μακρόθεν καὶ ποτὲ δὲν ὠμιλήσαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου δὲν θὰ ὠμιλήσωμεν ποτὲ, ἂν ἡ Μεγαλειότης Σου τὸ ἀπαγορεύῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσιώπησεν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει. Εἶχεν ὠχρίασαι, τρεῖς ἔτη μέγала ἐν τῇ αἰθούσῃ... δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ νέου... Αὐτὸν, ὅστις ἤθελεν ἀφηγήσῃ χάριν ἰδιοτροπίας, ὅλους τοὺς μονάρχας ὁδηγοῦντας τοὺς στρατοὺς πᾶν, ὁ ἄγνωστος οὗτος ὁ διαφιλονεικῶν αὐτῷ τὸν προσφιλέστερον θησαυρὸν τοῦ, τὸν ἐφοβίξεν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του.

— Εἶναι βασιλεὺς; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Ὁχι... πάτερ μου...

— Διάδοχος βασιλείας, τοῦλάχιστον;

— Ὁχι... πάτερ μου...

— Μέγας δούξ!

— Ὁχι... πάτερ μου...

— Υἱὸς βασιλευσούσης οἰκογενείας;

— Ὁχι... πάτερ μου...

Εἰς ἐκάστην δὲ κατάβαινεν τῆς κλίμακος ταύτης ὁ Τζάρος ἐφίστατο πνευστιῶν.

— Ἀρχὼν τις Ρώσσης;

— Ὁχι... πάτερ μου...

— Ξένος;

— Ναί... πάτερ μου...

Ὁ αὐτοκράτωρ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καὶ ἐκρυσσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὰς χεῖράς του, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων κατὰ τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγενείας...

— Εἶναι εἰς τὴν Ρωσσίαν; ἐπανελάβε μετ' ἀγωνίας

— Ναί... πάτερ μου...

— Εἰς Πετρούπολιν;

— Ναί... πάτερ μου...

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς κόρης ἀπέλειπε.

— Ποῦ θὰ τὸν ἴδω; εἶπεν ὁ Τζάρος ἐγειρόμενος τρομακτικῶς.

— Αὐρίον, εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν...

— Καὶ ἐν τίνι θὰ τὸν γνωρίσω;

— Ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ του καὶ τῇ χάριτίτου... Εἶναι ὁ ὠριότερος ἱππότης τῆς Εὐρώπης, ἔπειτα ἀπὸ Σὲ, πάτερ μου...

— Ἐν τίνι θὰ τὸν γνωρίσω; ἐπανελάβεν ὁ Τζάρος κτυπῶν τὸν πόδα του.

— Φέρει λόφον πράσινον ἐπὶ τῆς περιεφαιλίας, καὶ ἀναβαίνει μέλαινα ἵππον...

— Καλά!... Ἰπάγε κόρη μου, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

Ἡ ἡγεμονίς ἀπεχώρησε λειποθυμούσα, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐβύθισθη εἰς τὰς σκέψεις του.

— Ἰδιοτροπία παιδός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν... ἀνοησία εἶναι ν' ἀνησυχῶ. Θὰ τὸν λησμονήσῃ!... πρέπει νὰ τὸν λησμονήσῃ! Καὶ τὰ χεῖλη του δὲν ἐτόλμων νὰ προφέρωσι τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του: — πρέπει, διότι ὅλη μου ἡ ἰσχὺς θέλει εἰσθαι ἀσθενεστέρα τῶν δακρῶν τῆς!

Τὴν ἐπιόυσαν, κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ὁποίου τὸ αὐτῶδες ὄμμα περιελάμβανε τὸ πᾶν δι' ἑνὸς βλέμματος, δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν εἶδεν εἰς τὰ τάγματά του, εἰμὴ μόνον ἕνα λόφον πράσινον καὶ ἕνα ἵππον μέλαινα... Ἀνεγνώρισε δὲ δι' αὐτῶν τὸν ἀπλοῦν συνταγματάρχην τῆς ἐλαφρᾶς ἵππου τῆς Βαυαρίας Μάξιμιλιανὸν-Ἰωσήφ-Εὐγένιον Αὐγουστον Βωαρνὲ, δούκα τοῦ Λεὺχτεμβέργου, ὑστερότοκον τοῦ υἱοῦ Ἰωσήφινε, στιγματῶς αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Αὐγούστης Ἀμαλίας θυγατρὸς τοῦ Μάξιμιλιανοῦ Ἰωσήφ τῆς Βαυαρίας, θαυμάσιον τῶντι καὶ πολυθέλητρον ἱππότην, ἀλλὰ τοσοῦτον ὑποδεέστερον τότε τῆς Μαρίας Νικολαέβνας, ὅσον εἰς στρατιωτικῇ εἶναι ὑποδεέστερος τοῦ αὐτοκράτορος.

— Εἶναι δυνατόν; ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ αὐτοκράτωρ προσκαλεσάμενος τὸν συνταγματάρχην, διὰ νὰ τὸν ἀποπέμψῃ ἀναμφιβόλως εἰς Μόναχον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἦν ἑτοιμος νὰ τὸν κεραινώσῃ διὰ μιᾶς λέξεως, ἀναχατίσθη ἰδὼν τὴν θυγατέρα του λειποθυμήσασαν ἐν τῷ ὀχήματι τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, φεῦ! αὐτὸς εἶναι! διελογίσθη.

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον ξένον, ἐπανήλθε μετὰ τῆς Μαρίας εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἐξ ὅλας ἐβδομάδας, παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ φρόνησις, συγκερασμένη ἀπὸ ἀγάπην ἅμα καὶ αὐστηρότητα, ἐγένετο χοῆσις πρὸς ἐξάλειψιν τῆς εἰκόνης τοῦ συνταγματάρχου ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς ἡγεμονίδος. . . . Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης ἐβδομάδος ἡ ἡγεμονίς ἦτο μονήρης καὶ μελαγχολική· εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἐκλαίει κατὰ μόνας, εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης, ἐκλαίει ἐνώπιον πάντων· εἰς τὸ τέλος τῆς τετάρτης, ἤθελε νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς εἰς τοῦ πατρὸς της τὴν θέλησιν· εἰς τὸ τέλος τῆς πέμπτης ἠσθένησεν· εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ἑκτῆς ἔπρεχε κίνδυνον θανάτου.

Ἐν τούτοις, ὁ συνταγματάρχης τῆς Βαυαρίας βλέπων ὅτι εἶναι ὑπ' ὀργὴν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτοκράτορος, μηδὲν τολμῶν καὶ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ αἷτιον, δὲν περιέμενε τὴν ἀπόλυσίν του, διὰ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ σύνταγμα· . . . Ἦτον ἔτοιμος νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Μονάχου, ὅτε εἰς ὑπασπιστὴς τοῦ Τζάρου ἦλθε ζητῶν αὐτόν.

— Ἐχρῶσθουν ν' ἀναχωρήσω χθές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἀπέφευγα ἴσως τὴν κατ' ἐμοῦ ὀργὴν. . . . εἰς τὴν πρώτην λάμπιν τῆς ἀστραπῆς πρέπει τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

Καὶ ἰδοὺ, ὅποῖος κεραυνὸς τὸν ἀνέμενε. . . . Εἰσῆλθῃ εἰς τὸν θάλαμον ἔνθα μόνον οἱ βασιλεῖς ἦσαν δεκτοί. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ὥχρον τὸ πρόσωπον καὶ ὑπόδακρυ τὸ ὄμμα, ἀλλὰ τὸ ἥθός του ἦτο σταθερὸν καὶ ἀμετάτρεπτον.

— Συνταγματάρχα δούξ, εἶπε περιβάλλων αὐτὸν καὶ ἐτάζων δι' ἐνὸς βλέμματός· εἶσαι εἰς τῶν ὠραιοτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Εὐρώπης. Λέγουν ἐπίσης, καὶ πιστεύω καὶ ἐγὼ, ὅτι ἔχεις πνεῦμα ἑξοχόν, ἀγωγὴν σοφὴν, ζωηρὰν περὶ τὰς τέχνας αἰσθησιν, καρδίαν εὐγενῆ, καὶ ἐντιμὸν χαρακτῆρα. . . . Πῶς εὐρίσκεις τὴν μεγάλην δούκισσαν θυγατέρα μου, Μαρίαν Νικολάεβναν;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἡ γενομένη οὕτως ἐξ ἐφ' ὅδου ἔρριψεν εἰς ἱλιγγὸν τὸν νεανίαν. . . . Καιρὸς νὰ τὸ εἴπωμεν, ὁ νέος ἐθαύμαζεν, ἐλάτρευε τὴν ἡγεμονίδα, χωρὶς καὶ μόνος του νὰ τὸ πιστεύῃ, ἐλάτρευεν αὐτὴν ὡς ὁ θνητὸς λατρεύει ἄγγελον ἐπουράνιον, ὡς ὁ καλλιτέχνης λατρεύει τὸ ἰδανικὸν τοῦ κάλλους.

— Τὴν ἡγεμονίδα Μαρίαν, Μεγαλειότητε; ἐκραύγασεν, ἀναγινώσκων τέλος ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐτάσῃ καὶ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος· ἡ ὀργὴ σου ἤθελε μὲ συντρίψῃ ἂν οὐ ἔλεγον τὸ τι φρονῶ περὶ αὐτῆς, καὶ ἤθελα ἀποθάνει ἀπὸ εὐτυχίας, ἂν μοι ἐπέτρεπες νὰ τὸ εἰπῶ. . . .

— Τὴν ἀγαπᾷς! ἔχει καλῶς! ἐπανελάθεν ὁ Τζάρος μεδιῶν γλυκύ.

Καὶ ἡ βασιλικὴ χεὶρ, παρ' ἧς ὁ νεανίας ἀνέμενε τὸν κεραυνόν, ἐνεχειρίσεν αὐτῷ τὸ δίπλωμα τοῦ

γενικοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, τὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐφίππου σωματοφυλακῆς καὶ τῆς μοίρας τῶν οὐσσάρων, τὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ σώματος τῶν μηχανικῶν, τοῦ προέδρου τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ μέλους τῶν πανεπιστημίων τῆς Πετροπόλεως, τῆς Μόσχας, τῆς Καζάνης κτλ. κτλ. καὶ σὺν πᾶσι τούτοις τὸν τίτλον τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἱψηλότητος καὶ τινὰ ἑκατομύρια εἰσοδήματος.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Τζάρος εἰς τὸν νεανίαν ἐξαλλὸν ἀπὸ χαρὰν, θέλεις ν' ἀφήσῃς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βαυαρίας καὶ νὰ γίνῃς σύζυγος τῆς ἡγεμονίδος Μαρίας;

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τὸ νὰ ριφθῇ γονυπετὴς καὶ νὰ καταβρέξῃ μὲ τὰ δάκρυά του τὰς χεῖρας τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Βλέπεις ὅτι ἀγαπῶ καὶ τὴν θυγατέρα μου! εἶπεν ἀνεγείρων τὸν γαμβρόν του καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. . . .

Τὴν 14 τοῦ ἐπομένου Ἰουλίου, ἡ μεγάλη δούκισσα ἐπανελάθε τὴν ὑγείαν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὁ δούξ Βωαρναὶ τοῦ Λεὺχτεμβέργ ἐνυμφεύετο αὐτὴν ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης.

Πράξις τοιαύτη πατρικῆς στοργῆς ἔπρεπε ν' ἀνταμείψῃ αὐτόν τε καὶ τὴν θυγατέρα του δι' αἰῶνος ὅλου εὐτυχίας. . . . Ἀλλ' ὁ ὕψιστος, οὗ τὰ κρίματα ἄβυσσος ἄλλως ἐκέλευσε. Τὴν παρασκευὴν, ὃ τοῦ λήξαντος Νοεμβρίου, ὁ δούξ τοῦ Λεὺχτεμβέργ ἀπέθνησκε εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ἄγων τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος, φανεῖς ἄξιος μέχρι τέλους τῆς ωραίας αὐτοῦ τύχης, ἀφείκει δὲ τὴν Μαρίαν Νικολάεβναν εἰς πένθος ἀπαρηγόρητον.

Θὰ σπεύσωσι βεβαίως ὅλοι οἱ νεαροὶ τῆς γῆς ἡγεμόνες νὰ ζητήσωσι τὴν χεῖρά της, ἀλλ' αὕτη ὑπῆρξε γυνὴ λίαν εὐτυχῆς, ὥστε νὰ συγκατανεύσῃ νὰ γίνῃ βασίλισσα. (Μετάφρασις) ***

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἑλληνικὴ εἰκὼν.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 8.)

Ε'.

Μάταιον νὰ παφενθίσωμεν ἐνταῦθα τὰς φλογεράς ἐκείνας καὶ θρηνηθεῖς σελίδας τοῦ δυστυχοῦς νεανίου. Ἐκαστος φαντάζεται τι δύναται νὰ ἐκχύσῃ ψυχὴ παλαίους πρὸς ἅπαντα τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς, καρδία τραυματισθεῖσα εἰς πάσας τὰς ἐφῆσεις της, ὅτε μόλις ἠνοίγετο εἰς τὴν ὑπαρξιν.

Χειμῶνες τῆς ψυχῆς, δεινότεροι τῶν τρικυμιῶν τοῦ πελάγους, πόσων θνητῶν ὑπάρξεις ἐμαρῶναι τε ἢ συντρίψατε προῶτως! Καὶ οὗτοι μὲν εὐτυχεῖς, διότι εὖρον λιμένα νήνεμον καὶ ἀκύμονα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ μνήματος, ἀλλ' οἱ ἐπιζήσαν-